

17339

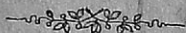
ΩΚΙΩΝΟΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

περιέχον τὴν ὕλην τοῦ προγράμματος τῆς Γ' τάξεως
τῶν δημοτικῶν σχολείων.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΤΡΩΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

17339

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκδοτικὸς Οἶκος Δ. καὶ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

56. Ὀδὸς Σταδίου. 56

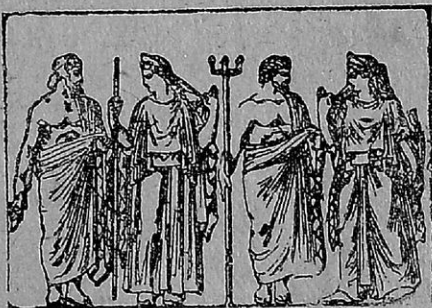
ΕΚΔΟΣΙΣ 4η

Προσφορὰ ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΘΕΟΙ

Οι ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἐπίστευον, ὅπως πιστεύωμεν ἡμεῖς σήμερον, εἰς ἓνα Θεόν, ἀλλ' εἰς δώδεκα. Ἐπίστευον ὅτι οἱ θεοὶ οὗτοι κατῴκουν εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου δι' αὐτὸ ἔλεγον αὐτοὺς καὶ ὀλυμπίους θεοὺς.

Ζεὺς, Ἥρα, Ποσειδῶν, Δήμητρα

Ἐτρωγον δὲ οἱ θεοὶ οὗτοι ἀμβροσίαν καὶ ἔπινον νέκταρ. Ἐπίστευον ἀκόμη οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὅτι οἱ θεοὶ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰς μάχας καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ἄλλοτε κα-

Ἀπόλλων, Ἄρτεμις, Ἥφαιστος, Ἀθηνᾶ

ταδιώκοντες καὶ ἄλλοτε βδηθοῦντες αὐτούς.

Ἄρης, Ἀφροδίτη, Ἑρμῆς, Ἑστία

Οἱ δώδεκα οὗτοι θεοὶ ἐλέγοντο Ζεὺς, Ἥρα, Ποσειδῶν, Διὴ-μητρα, Ἀπόλλων, Ἄρ-τεμις, Ἥφαιστος, Ἀ-θηνᾶ, Ἄρης, Ἀφρο-δίτη, Ἑρμῆς, Ἑ-στία.

Η Ρ Ω Ε Σ

Ἡ ὠραία πατρίς μας Ἑλλάς εἶνε ἡ χώρα τὴν ὁποίαν θαυμάζει πάντοτε ὅλος ὁ κόσμος. Ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν ἀνέδειξε τοὺς μεγαλυτέ-ρους ἄνδρας τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι μὲ τὰ λαμπρὰ κατορθώματά των, ἐδόξασαν καὶ τὸ ὄνομά των καὶ τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος των.

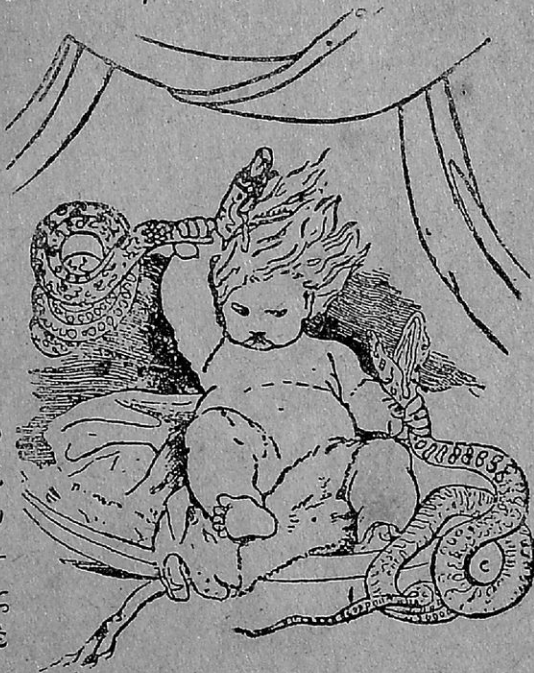
Τοιοῦτοι ἄνδρες ἦσαν πολλοὶ καὶ ἐλέγοντο ἥ ρ ω ε ς. Ἱερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἐξετέλεσαν πολὺ με-γάλα καὶ πολὺ δύσκολα ἔργα καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι ἐνόμιζον ὅτι ἦσαν τέκνα θεῶν καὶ τοὺς ὠνόμασαν ἡ μ ι θ έ ο υ ς.

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ

Ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς.

Οἱ ἐνδοξότεροι ἥρωες ἦσαν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ἄθης. Ὁ Ἡρακλῆς ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας. Ὁ πατήρ του ἐλέγετο Ἀμφιτρύων, ἡ δὲ μήτηρ του Ἀλκμήνη. Οἱ Ἕλληνες ὁμως ἐπίστευον ὅτι

ὁ Ἡρακλῆς εἶχε πατέρα τὸν Δία. Ἡ ἀνδρεία τοῦ Ἡρακλέους ἐγένετο γνωστὴ ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας. Ὅτε ἦτο ἀκόμη βρέφος, δύο ὄφεις ἀνέβησαν εἰς τὴν κούνιαν του καὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν φάγωσιν. Ὁ Ἡρακλῆς ὁμως τοὺς ἐπίασε μὲ τὰς χεῖράς του.

τοὺς ἔσφιξε τόσο δυνατὰ ὥστε τοὺς ἐπνίξεν. Ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐγίνε νέος ἤρχισε νὰ σκέπτεται ποῖον δρόμον νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν βίον του διὰ νὰ ζῆσῃ εὐτυχῆς. Ἐπῆγε λοιπὸν εἰς

μίαν ἔρημίαν καὶ ἐκεῖ ἐκάθησε μόνος του καὶ ἐσκέπτετο. Τότε εἶδε ἀπὸ μακρὰν νὰ πλησιάζωσι πρὸς αὐτὸν δύο γυναῖκες. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἐφόρει πολυτελεῆ ἐνδύματα καὶ ἦτο στολισμένη μὲ ὠραῖα στολίδια. Ἐβάδιζε δὲ μὲ ὑπερήφανον βῆμα. Εἶχε τὸ πρόσωπον βαμμένον διὰ νὰ φαίνεται ὠραιότερα.

Ἡ ἄλλη γυναῖκα ἐφόρει ἀπλᾶ ἐνδύματα καὶ ἐβάδιζε μὲ τακτικὸν καὶ σεμνὸν βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασαν τὸν Ἡρακλέα, ἡ ὑπερήφανος γυναῖκα ἔτρεξε νὰ παρουσιασθῇ πρώτη ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν συμβουλεύσῃ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἰδικὸν τῆς δρόμον. «Πλησίον μου, τοῦ λέγει, θὰ ἔχῃς ὅλα τὰ καλὰ τῆς ζωῆς χωρὶς κόπον, χωρὶς καμμίαν ἐργασίαν. Ὅσακις θὰ λαμβάνῃς ἀνάγκην χρημάτων θὰ ἀρπάζῃς ἀπὸ τοὺς ἄλλους».

Ὁ Ἡρακλῆς ἀφοῦ ἤκουσε τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἠρώτησε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά της.

«Οἱ μὲν φίλοι μου μὲ λέγουσιν εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ ἐχθροί μου κακίαν», ἀπήντησεν ἡ ὑπερήφανος γυνή.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησίασε καὶ ἡ ἄλλη ἡ σεμνή γυνή καὶ εἶπε· «Καὶ ἐγὼ ἤλθον νὰ σὲ συμβουλεύσω νὰ ἀκολουθήσῃς εἰς τὴν ζωὴν σου τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω. Ἐγὼ δὲν θὰ σὲ γελάσω μὲ ψευδεῖς ὑποσχέσεις, ὅτι δῆθεν ἄνευ κόπου θὰ ἀπολαύσῃς ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου. Ἄνευ κόπων, ἄνευ ἐργασίας κανὲν καλὸν δὲν δύνασαι νὰ ἀποκτήσῃς. Ἐὰν θέλῃς νὰ σὲ τιμήσῃ ἡ πατρίς σου, πρέπει νὰ ὠφελήσῃς τὴν

πατρίδα σου. Ἐάν θέλῃς νὰ ἔχῃς ρωμαλέον σῶμα πρέπει νὰ γυμνάζῃς αὐτὸ μὲ κόπους καὶ μὲ ἰδρώ-
τας. Ἐνευ κόπων δὲν ἀποικτᾶται κανὲν καλόν».

Ἡ γυναῖκα, ἣ ὁποία εἶπε τὰ καλὰ ταῦτα λόγια, ἦτο ἡ ἄ ρ ε τ ῆ .

Ὁ Ἡρακλῆς ἐζύγισε καλὰ καὶ τῶν δύο γυναι-
κῶν τοὺς λόγους καὶ ἐπροτίμησε τὸν δρόμον τῆς ἄ ρ ε τ ῆ ς .

Ὁ Ἡρακλῆς ὅταν ἐγένετο ἀνὴρ μετέβη εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν θεὸν ποῦ νὰ κατοικήσῃ. Τὸ μαντεῖον τοῦ ἀπήντησε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Τύριθα καὶ ἐπὶ δώδεκα ἔτη νὰ ἐκτελῇ ὅλας τὰς διαταγὰς τοῦ ἐξαδέλφου του Εὐρυσθέως, τοῦ βασιλέως τῶν Μυκηνῶν, καὶ τοι-
ουτοτρόπως θὰ γίνῃ ἀθάνατος Ὁ Ἡρακλῆς ἐδέχθη τοῦτο προθύμως καὶ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ συναντήσῃ τὸν Εὐρυσθέα καὶ νὰ τεθῆ εἰς τὰς δια-
γὰς του. Ὁ Εὐρυσθέας, ὁ ὁποῖος ἐφθόνηε τὸν Ἡρακλέα διὰ τὴν μεγάλην ἀνδρείαν του, τοῦ ἐπέ-
βαλε νὰ ἐκτελέσῃ δώδεκα δυσκολώτατα ἔργα. Τὰ ἔργα ταῦτα ὠνομάσθησαν ἄ θ λ ο ι τ ο ῦ Ἡ ρ α -
κ λ έ ο υ ς .

ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

1ον. Ὁ λέων τῆς Νεμέας.

Εἰς τὴν περίξ τῆς Νεμέας χώραν ἔζη ἓνας λέων, ὁ ὁποῖος ἦτο φόβος ὅλων τῶν κατοίκων τοὺς ὁποῖους κατεξέσχιζε. Τοῦτον τὸν λέοντα ὁ Εὐρυ-

σθεύς διέταξε τὸ Ἡρακλέα νὰ φονεύσῃ καὶ νὰ φέρῃ εἰς αὐτὸν τὸ δέρμα του. Ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὸ τόξον του ἐπῆγεν εἰς τὸ δάσος τῆς Νεμέας καὶ ἀφοῦ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀνεζήτησε τὸν λέοντα,

κατάρθωσε τέλος νὰ ἀνακαλύψῃ αὐτὸν καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος εἰσῆρχετο εἰς τὸ σπήλαιόν του. Ἀμέσως ὁ Ἡρακλῆς ἐσκόπευσεν αὐτὸν διὰ τοῦ τόξου του καὶ τὸ βέλος ἐκτύπησε μὲν τὴν πλευρὰν τοῦ λέοντος, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ λέων τρέχων ἐκρύβη εἰς τὸ σπήλαιόν του τὸ ὁποῖον εἶχε δύο στόμια.

Τότε ὁ Ἡρακλῆς ἐκλείσε τὸ ἓν στόμιον μὲ λίθους διὰ νὰ μὴ φύγῃ ὁ λέων, αὐτὸς δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον ἀπὸ τὸ ἄλλο στόμιον. Ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ σπήλαιον ὁ Ἡρακλῆς εὔρε τὸν λέοντα καὶ ἀφοῦ

τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμόν, τὸν ἔσφιξε τόσον δυνατά, ὥστε τὸν ἐπνιξεν.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔλαβε τὸ δέρμα τοῦ λέοντος καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Μυκήνας ὅπου ἔδειξεν αὐτὸ εἰς τὸν Εὐρυσθέα. Ὁ Ἡρακλῆς ἔκτοτε ἔφερε πάντοτε μαζί του τὸ δέρμα αὐτὸ — τ ἦ ν λ ε ο ν - τ ἦ ν — εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ἄθλου του.

2ον. Ἡ λερναία ὕδρα

Πλησίον τοῦ Ἄργους ὑπῆρχε λίμνη μικρά, ἣ ὀποία ἐλέγετο Λέρνη. Ἐντὸς τῆς λίμνης ταύτης ἔζη ἡ λερναία ὕδρα, θηρίον πολὺ μέγαλον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐννέα κεφαλάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μεσαία ἦτο ἀθάνατος. Αἱ καταστροφαὶ τὰς ὁποίας ἐπέφερε τὸ θηρίον τοῦτο εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τὰ ζῶα καὶ εἰς τοὺς ἄγρους ἦσαν μεγάλαι. Ὁ Εὐρυσθεὺς διέταξε τὸν Ἡρακλέα νὰ φονεύσῃ τὸ θηρίον τοῦτο.

Ὁ Ἡρακλῆς μαζί με τὸν ἀνεψιὸν του Ἴόλαον μετέβησαν εἰς τὴν λίμνην καθήμενοι ἐπὶ μικροῦ ἀμαξίου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ λίμνη εἶχε πολλὰ καὶ πυκνὰ ἔλη ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκρύπτετο ἡ ὕδρα καὶ ἦτο

δύσκολον νὰ τὴν φονεύσῃ, διέταξε τὸν Ἴόλαον νὰ ἀνάψῃ πυρὰν καὶ νὰ πυρακτώνη τὰ βέλη. Ὁ Ἑρακλῆς λαμβάνων τὰ θερμὰ βέλη ἔρριπτεν αὐτὰ ἐντὸς τῆς λίμνης διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὸ θηρίον νὰ ἐξέλθῃ. Ὅτε δὲ τοῦτο ἐγένετο, ἡ ὕδρα παρουσιάσθη μὲ τὰ στόματα ἀνοικτά. Ὁ Ἑρακλῆς χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ὀρμᾷ κατ' αὐτῆς καὶ ἀφοῦ ἔθεσε τὸν ἓνα πόδα του εἰς τὴν κοιλίαν τῆς ἤρχισε νὰ ἀποκόπτῃ τὰς κεφαλὰς τῆς. Ἀλλὰ μόλις ἀπέκοπτε μίαν κεφαλὴν ἀμέσως ἐφύτρωναν δύο ἄλλαι εἰς τὴν θέσιν τῆς. Ἐπὶ πλέον τεράστιος καρκίνος ἐξῆλθε τοῦ ἔλους, ἐρρίφθη κατὰ τοῦ Ἑρακλέους καὶ ἐδάγκανε τὸν γυμνὸν πόδα αὐτοῦ. Ὁ Ἑρακλῆς ὁμως ἀτρόμητος πάντοτε τὸν μὲν καρκίνον ἐφόνευσεν ἀμέσως διὰ τοῦ ροπάλου του, προσεκάλεσε δὲ τὸν Ἴόλαον νὰ ἔλθῃ ταχέως πλησίον του μὲ ἀναμμένους δαυλοῦς. Μὲ τοὺς δαυλοῦς αὐτοῦς ὁ Ἑρακλῆς ἔκαιε τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποῖον ἀπεκόπτετο ἐκάστη κεφαλὴ. Τοιουτοτρόπως δὲν ἐφύτρωνε πλέον ἄλλη. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου κατάρθωσεν ὁ Ἑρακλῆς νὰ ἀποκόψῃ ὅλας τὰς κεφαλὰς τῆς λερναίας ὕδρας. Ἐπειδὴ δὲ τὸ αἷμα τῆς Ὑδρας ἦτο φαρμακερόν, ὁ Ἑρακλῆς ἔβαψεν εἰς αὐτὸ τὰ βέλη του, ὥστε ἂν ἐπληγόνετό τις δι' αὐτῶν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ θεραπευθῇ.

3ον. Αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Εἰς τὰ ἔλη τῆς λίμνης Στυμφαλίδος ἔζων πτηνὰ τεράστια μὲ σιδηροῦς πόδας καὶ σιδηρᾶ πτερὰ.

Τὰ πτηνὰ ταῦτα ἐλέγοντο Στυμφαλίδες ὄρνιθες. Ἡ καταστροφή τὴν ὁποίαν ἐπροξέ-
νουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ζῶα καὶ τὰ πτηνὰ ἦτο
μεγάλη.

Ὁ Ἡρακλῆς κατὰ διαταγὴν πάλιν τοῦ Εὐρυ-

σθέως μετέβη
νὰ φονεύσῃ τὰς
Στυμφαλί-
δας ὄρνι-
θας. Ἐλαβε
λοιπὸν τὸ τό-
ξον του καὶ τὰ
φαρμακερὰ βέ-
λη του καὶ με-
τέβη εἰς τὸ
πλησίον τῆς

λίμνης δάσος, ἀλλ' ἐκεῖ ἠνάγκασθη νὰ στα-
ματήσῃ, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ μέσα
εἰς τὰ τέλματα. Τότε ὁ Ἡρακλῆς κατὰ συμβουλήν
τῆς Ἀθηνᾶς ἀνέβη ἐπὶ μιᾶς ὑψηλῆς θέσεως καὶ
ἤρχισε νὰ κροτῇ δυνατὰ δύο κρόταλα. Ὁ κρότος
ἐκείνος ἐφόβισε τὰς ὄρνιθας αἱ ὁποῖαι ὑψώθησαν
εἰς τὸν ἀέρα ἐκβάλλουσαι ἀγρίας κραυγᾶς. Ὁ
Ἡρακλῆς τότε ἀρπάσας τὸ τόξον του ἐτόξευεν
ἀδιακόπως αὐτάς, κατάρθωσε δὲ νὰ φονεύσῃ τὰς
περισσότερας ἐξ αὐτῶν, ἐνῶ αἱ ἄλλαι ἐπέταξαν
μακρὰν καὶ ἐξηφανίσθησαν χωρὶς νὰ ἐπιστρέψωσι
πλέον εἰς τὴν λίμνην.

4ον. Ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου.

Εἰς τὴν Ἥλειαν ὑπῆρχε μέγιστος στάβλος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔμενον τὰ πρόβατα καὶ οἱ βόες τοῦ βασιλέως Αὐγείου. Ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἔμεινε ἀκαθάριστος ὁ στάβλος οὗτος. Ἦσαν δὲ τόσοι

πολλὰ τὰ ζῶα τοῦ Αὐγείου, ὥστε ἡ κόπρος εἶχε γεμίσει αὐτόν.

Ὁ Εὐρυσθεὺς θέλων νὰ ταπεινώσῃ καὶ νὰ ἐξευτελίσῃ τὸν Ἡρακλέα διέταξεν αὐτὸν

νὰ καθάρισῃ τὸν στάβλον ἐκεῖνον τοῦ Αὐγείου. Ὁ Ἡρακλῆς ἐπῆγγεν ἀμέσως εἰς τὴν Ἥλιδα καὶ ἀφοῦ εὔρε τὸν βασιλέα Αὐγείαν, εἶπεν εἰς αὐτὸν τὴν διαταγὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν. Ὁ Αὐγείας τότε εἶπεν εἰς τὸν Ἡρακλέα ὅτι, ἂν κατῶρθωνε νὰ καθάρισῃ ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας τὸν στάβλον του, θὰ τοῦ ἔδιδεν ὡς ἀμοιβὴν ἓν μέρος τῶν ζῴων του. Ὁ Ἡρακλῆς τότε ἐκρήμνισε τὰ τεῖχη τοῦ στάβλου καὶ διωχέτευσεν ἐντὸς αὐτοῦ τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ Πηνειοῦ, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ὀλόκληρος ὁ στάβλος εἶχεν ἐντελῶς καθαρισθῆ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Αὐγείας δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ἡρακλέα τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν, ὁ Ἡρακλῆς

ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ ἀνεκήρυξε βασιλέα τῆς Ἡλείας τὸν υἱὸν ἐκείνου Φιλέα. Πρὶν δὲ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἡλείαν ὁ Ἡρακλῆς, ἴδρυσεν ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς, ἔκτοτε ἐγίνοντο ἐκεῖ κατὰ τετραετίαν οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.

Θάνατος καὶ ἀποθέσις τοῦ Ἡρακλέους.

Ὁ Ἡρακλῆς, ἀφοῦ ἐξετέλεσε τοὺς ἄθλους καὶ ἀπήλλαξε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχον, ἐδοξάσθη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς ἡμίθεος. Ἐξετέλεσε δὲ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἄλλα κατορθώματα ἀκόμη καὶ δὲν ἔπαυε νὰ εὐεργετῇ τὴν ἀνθρωπότητα μέχρι θανάτου. Διὰ τοῦτο ὁ Ζεὺς μετὰ τὸν θάνατόν του τὸν ἔκαμεν ἀθάνατον καὶ τοῦ ἔδωκε σύζυγον τὴν ὠραίαν Ἥβην, τὴν θεὰν τῆς νεότητος. Οἱ ἀνθρώποι ἐτίμων τὸν Ἡρακλέα ὡς θεὸν καὶ ἔκαμον πρὸς τιμὴν του ναοὺς καὶ ἐορτάς.

Ο Θ Η Σ Ε Υ Σ

Φιλοπατρία καὶ κατορθώματα τοῦ Θησεῦς.

Ὁ Θησεὺς ἦτο υἱὸς τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, καὶ τῆς Αἰθρας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροιζῆνος Πιθέως. Ὁ Αἰγεὺς ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Τροιζῆνος διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας παρήγγειλεν εἰς τὴν Αἰθραν, ἢ ὅποια ἦτο ἔγγυος, καὶ τὸ τέκνον τὸ ὅποιον

θά γεννήσης εἶναι ἀρσενικόν, νὰ τὸ ἀναθρέψῃς
μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, ὅταν δὲ μεγαλώσῃ, ἂν
κατορθώσῃ νὰ κυλίσῃ αὐτὸν τὸν μέγαν λίθον,
ὑπὸ κάτω τοῦ ὁποίου ἔχω θέσει τὸ
ξίφος καὶ τὰ ὑποδήματά μου, νὰ ζω-
σθῇ τὸ ξίφος μου, νὰ φορέσῃ τὰ ὑ-
ποδήματά μου καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς
'Αθήνας πλησίον μου».

'Αφοῦ παρήγγειλε ταῦτα ὁ Αἰγεὺς
εἰς τὴν γυναῖκά του ἀνεχώρησεν εἰς
'Αθήνας. Μετὰ τινὰς μῆνας ἡ Αἴθρα
ἐγέννησεν υἱόν, τὸν ὁποῖον ὠνόμασε

Θησεά. Ὅταν ὁ Θησεὺς ἐμεγάλωσεν, ἡ μήτηρ
του ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ
μέγας λίθος, ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶχε κρύψει ὁ
Αἰγεὺς τὸ ξίφος καὶ τὰ ὑποδήματά του. Ἡ μή-
τηρ του εἶπε τότε εἰς αὐτὸν νὰ προσπαθήσῃ νὰ ση-
κώσῃ τὸν λίθον ἐκεῖνον καὶ νὰ λάβῃ τὸ ξίφος καὶ

τὰ ὑποδή-
ματα τοῦ
πατρός του,
τὰ ὁποῖα νὰ
φορέσῃ καὶ
νὰ μεταβῇ
εἰς 'Αθήνας
πρὸς συνάν-

τησιν αὐτοῦ. Ὁ Θησεὺς ἄνευ δυσκολίας ἐκύλισε
τὸν λίθον καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὸ ξίφος καὶ τὰ ὑποδή-
ματα, ἤτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ
τότε ὑπῆρχον εἰς τὸν δρόμον πολλοὶ κακοῦργοι

λησται, οἱ ὅποιοι ἐφόνευσαν τοὺς διαβάτας, ἡ μή-
τηρ του καὶ ὁ πάππος του συνεβούλευσαν τὸν Θησεῖα
νὰ μεταβῆ διὰ θαλάσσης διὰ νὰ ἀποφύγῃ τοὺς
κινδύνους. Ἄλλ' ὁ Θησεύς, ὁ ὅποιος ἤθελε νὰ
εὐεργετήσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ δοξασθῆ ὅπως
ὁ Ἡρακλῆς, δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὰς συμβουλὰς
τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πάππου του καὶ ἀπεφάσισε
νὰ μεταβῆ διὰ ξηρᾶς. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπεχαι-
ρέτισε τὴν μητέρα καὶ τὸν πάππον του ἀνεχώρησε.

Ὁ Θησεύς εἰς τὸν δρόμον του συνήνητησε πολλοὺς
κακούργους τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν καὶ ἐκαθάρισε
τὸν τόπον ἀπὸ τοὺς κακοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους. ✕

Ὁ Θησεύς εἰς τὰς Ἀθήνας.

Μετὰ ταῦτα ὁ Θησεύς ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας
καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν πατέρα του, ὁ ὅποιος
ἀμέσως ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ἀπὸ τὸ ξίφος καὶ τὰ
ὑποδήματα τὰ ὁποῖα ἐφόρει. Ὅτε ὁ Θησεύς εὐρί-
σκειτο εἰς Ἀθήνας εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Μαραθῶνος
ὑπῆρχεν ἄγριος ταῦρος, ὁ ὅποιος κατέστρεφε τὰ
κτήματα τῶν κατοίκων, τὸν ταῦρον τοῦτον εἶχε
φέρει ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν Εὐρυσθέα ἐκ Κρήτης.
Ὁ Θησεύς διὰ νὰ σώσῃ τοὺς κατοίκους τοῦ Μα-
ραθῶνος ἀπὸ τὰς καταστροφὰς τοῦ ταύρου τούτου,
μετέβη ἐκεῖ, κατεδίωξεν αὐτὸν, τὸν συνέλαβε καὶ
ἀφοῦ τὸν ἔφερεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν ἐθυσίασεν εἰς
τὸν Δία. Ὅταν ὁ Θησεύς ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας
φέρων τὸν ταῦρον ὁ λαὸς ἔκαμεν εἰς αὐτὸν λαμπρὰν
ὑποδοχὴν καὶ ἐπανηγύρισε διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν του
ἀπὸ τοῦ θηρίου τούτου.

Ὁ μινώταυρος.

Ἄλλο κατόρθωμο τοῦ Θησέως εἶναι ὁ φόνος τοῦ μινωταύρου. Ὁ μινώταυρος οὗτος ἦτο τέρας ἔχον σῶμα ἀνθρώπου καὶ κεφαλὴν ταύρου. Ἐξῆ δὲ τὸ τέρας τοῦτο ἐν Κρήτῃ ἐντὸς σκοτεινοῦ καὶ πολυπλόκου σπηλαίου, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο λαβύρινθος. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπειδὴ ἐνίκηθησαν ὑπὸ τῶν Κρητῶν εἰς μίαν μάχην, ὑπεχρεώθησαν νὰ ἀποστέλλωσιν εἰς Κρήτην κατ' ἔτος ἑπτὰ νέους καὶ ἑπτὰ παρθένους, διὰ νὰ χρησιμεύωσιν ὡς τροφή τοῦ μινωταύρου.

Ὁ Θησεὺς μεταβαίνει εἰς Κρήτην.

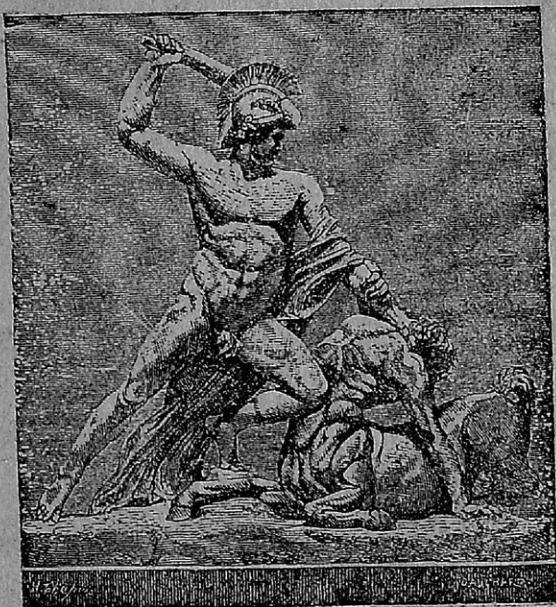
Ὁ Θησεὺς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὸν φοβερὸν αὐτὸν φόρον τῶν συμπολιτῶν του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτούς. Ὅτε λοιπὸν ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀποστολῆς τῶν ἑπτὰ νέων καὶ τῶν ἑπτὰ παρθένων, ὁ Θησεὺς εἰσῆλθε μαζί με αὐτούς εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Κρήτην. Τὸ πλοῖον ἔφερε μαῦρα πανία εἰς ἔνδειξιν τῆς λύπης καὶ τοῦ πένθους. Ὁ Θησεὺς πρὶν ἀναχωρήσῃ εἶπεν εἰς τὸν πατέρα του ὅτι ἂν φονεύσῃ τὸν μινώταυρον θὰ ἀλλάξῃ τὰ μαῦρα πανιά τοῦ πλοίου διὰ λευκῶν.

Ὁ Θησεὺς φονεύει τὸν μινώταυρον.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς Κρήτην ὁ Θησεὺς κατώρθωσε διὰ τῆς βοήθειας τῆς Ἀριάδνης, θυγατρὸς τοῦ

βασιλέως Μίνως, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν λαβύρινθον.
Ἡ Ἀριάδνη ἔδωκεν εἰς τὸν Θησεῖα ἓνα νῆμα, τὸ
ἄκρον τοῦ ὁποίου ἔδεσεν ὁ Θησεύς εἰς τὴν θύραν
τοῦ πολυπλόκου σπηλαίου καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ.

Συνήντησεν
εἰς τὰ σκο-
τεινὰ βάρη
τοῦ σπηλαίου
τὸν μινωτάυ-
ρον καὶ ἐφό-
νευσεν αὐτὸν
διὰ τοῦ ξίφους
του, τυλίσσων
κατόπιν τὸ
νῆμα ἐξῆλθε
δε κνύων τὸ
αἱματωμένον
ξίφος του εἰς
τοὺς νέους καὶ
τὰς νέας, οἱ
ὅποιοι ἐπανη-
γύρισαν διὰ τὴν σωτηρίαν των.

Ἄλλ' ἐκ τῆς μεγάλης χαρᾶς του ὁ Θησεύς ἐλη-
σμόνησε νὰ ἀλλάξῃ τὰ μαῦρα πανιά τοῦ πλοίου.
Ὁ δὲ γέρον Αἰγεύς, ὁ ὁποῖος καθ' ἐκάστην ἡμέραν
ἀνῆρχετο ἐπὶ τινος βράχου τῆς παραλίας καὶ ἀνέ-
μενε νὰ ἴδῃ τὸ πλοῖον, ὅταν εἶδεν αὐτὸ νὰ ἐπι-
στρέφῃ μὲ μαῦρα πανιά, ἐνόμισεν ὅτι ὁ υἱὸς του
ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ μινωτάυρου. Ἐρρίφθη ἀπὸ τοῦ

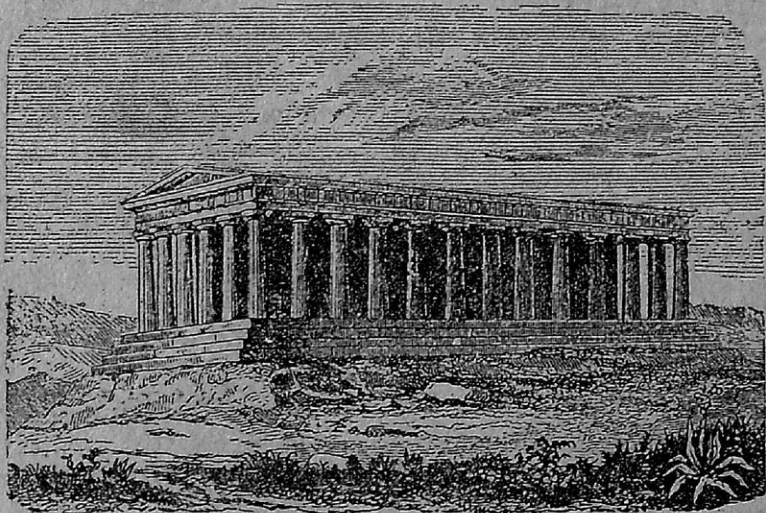
βράχου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Ἡ δὲ θάλασσα ἐκείνη ὠνομάσθη ἔκτοτε Αἰγαῖον πέλαγος. Ὁ Θησεύς ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἐλυπήθη πολὺ.

Ὁ Θησεύς βασιλεὺς

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγέως οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεκήρυξαν τὸν Θησεά βασιλέα των, ὁ δὲ Θησεύς ἀνεδείχθη μέγας καὶ ἐνδοξος βασιλεὺς. Κατώρθωσε νὰ νικήσῃ καὶ νὰ ὑποτάξῃ πολλοὺς λαοὺς, συνέστησε δὲ τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων καὶ τῶν Ἴσθμίων.

Θάνατος τοῦ Θησεῦς.

Ὁ Θησεύς μετὰ πολλὰ ἔτη ἐξεδιώχθη ὑπὸ τῶν

ἐχθρῶν του καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν νῆσον Σκυῖρον. Ἐκεῖ ὁ Θησεύς ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς νῆ-

σου ταύτης Λυκομήδους, ὁ ὁποῖος ἐκρήμνισεν αὐτὸν κάτω ἐνὸς βράχου.

Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν ὁ Κίμων, ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, μετέφερε τὰ ὀστᾶ τοῦ Θησέως εἰς Ἀθήνας. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἔθαψαν μετὰ τιμῆς μεγάλης τὰ ὀστᾶ τοῦ ἥρωος καὶ ἴδρυσαν ναόν, ὁ ὁποῖος σφύζεται μέχρι σήμερον καὶ λέγεται Θησεῖον.

Η ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Παράδειγμα ἀγαπώσης συζύγου.†

Ἡ Ἀλκηστις ἦτο κόρη τοῦ Πελίου, βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, τοῦ σημερινοῦ Βόλου. Ἡ ἐξαισία ὠραιότητος αὐτῆς καὶ ἡ λαμπρὰ ἀνατροφή ἔκαμον τὴν Ἀλκηστιν περιζήτητον νύμφην. Πολλοὶ ἡγεμόνες ἐζήτησαν νὰ ὑπανδρευθῶσι τὴν ὠραίαν καὶ ἐνάρετον κόρην τοῦ Πελίου, ἀλλ' ὁ πατὴρ τῆς προετίμησεν ἐξ ὄλων τὸν Ἀδμητον, τὸν βασιλέα τῶν Φερῶν (Βελεστίνου). Ἡ Ἀλκηστις ἠγάπησε τὸν Ἀδμητον τόσον πολὺ, ὥστε ὅταν οὗτος ἠσθένησε καὶ ἐκινδύνευσε νὰ ἀποθάνῃ, ἡ Ἀλκηστις νύκτα καὶ ἡμέραν παρεκάλει τοὺς θεοὺς νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν υγείαν. Οἱ θεοὶ τότε εἶπον εἰς τὴν Ἀλκηστιν, ὅτι ὁ σύζυγός της τότε μόνον θὰ ἐσφύζετο ἂν ἄλλος τις ἐδέχετο νὰ ἀποθάνῃ ἀντ' αὐτοῦ. «Ἄς ἀποθάνω λοιπὸν ἐγὼ ἀντὶ τοῦ Ἀδμήτου» ἀπήντησεν ἡ ὠραία καὶ ἀφωσιωμένη σύζυγος. Οἱ θεοὶ ἐδέχθησαν τοῦτο καὶ ἡ Ἀλκηστις ἀπέθανεν, ὁ δὲ Ἀδμητος ἐσώθη. Ὁ θάνατος τῆς Ἀλκῆ-

στιδος, ἡ ὁποία δὲν ἐδίστασε νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν
τῆς διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου τῆς, κατε-
λύπησε τὸν Ἄδμητον καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους
τῶν Φερῶν οἱ ὁποῖοι εἰς ἔνδειξιν πένθους ἔπαυσαν
τὰς διασκεδάσεις των καὶ ἔκοψαν τὴν κόμην των.

Ὅτε δὲ μετέβη εἰς Φεράς (Βελεστῖνον) ὁ Ἡρα-
κλῆς καὶ ἐφιλοξενήθη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἄδμή-
του ἔμαθε παρ' αὐτοῦ τὴν θυσίαν τῆς συζύγου του
καὶ ἐπειδὴ συνεινιήθη πολὺ ἀπεφάσισε νὰ καταβῆ
εἰς τὸν ἄδην καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπαναφέρῃ
τὴν Ἄλκηστιν εἰς τὴν ζωὴν. Καὶ τὴν ἀπόφασίν
του ταύτην ἐξετέλεσεν ἀμέσως ὁ Ἡρακλῆς. Κατέβη
λοιπὸν εἰς τὸν ἄδην καὶ ἀφοῦ ἐνίκησε τὸν θάνατον
ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὴν Ἄλκηστιν,
τὴν ὁποίαν ὠδήγησεν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἄδμή-
του. Ὁ Ἄδμητος ἰδὼν αἰφνιδίως τὴν σύζυγόν
του ζῶσαν ἐφοβήθη, διότι ὑπέθεσεν ὅτι ἔβλεπε φάν-
τασμα. Κατόπιν ὁμως ἐπείσθη ἐκ τῆς βεβαιώσεως
τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἀφοῦ ἠὺχαρίστησεν αὐτὸν
διὰ τὴν εὐεργεσίαν, παρέλαβε τὴν Ἄλκηστιν εἰς
τὰ ἀνάκτορά του. Ὁ Λόκληρος ἡ Θεσσαλία ἐπανη-
γύρισε τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ἄδμήτου, οἱ δὲ δύο
σύζυγοι ἔζησαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀγαπώμενοι καὶ τι-
μώμενοι ἀπὸ ὅλους.

Η ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Τὸ χρυσόμαλλον δέρας.

Ὁ Αἰήτης ἦτο βασιλεὺς τῆς Κολχίδος. Ἡ Κολ-
χίς ἦτο πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐβασίλευε δὲ

αὐτῆς ὁ Αἰήτης, ὁ ὁποῖος ἦτο γνωστός διὰ τὰ ἄπειρα πλοῦτη του. Εἰς τὴν Κολχίδα ὑπῆρχε τὸ χρυσόμαλλον δέρας, τὸ ὁποῖον ὁ Αἰήτης εἶχε κρεμάσει ἐκ τοῦ κλάδου ἐνὸς δένδρου, ὑποκάτω τοῦ ὁποῖου ἐφύλαττεν ἄγρυπνος δράκων. Τὸ δέρας τοῦτο εἶχε χαρίσει εἰς τὸν Αἰήτην ὁ Φρίξος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος, βασιλέως τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας. Ὁ Ἀθάμας εἶχε σύζυγον τὴν Νεφέλην ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέκτησε δύο τέκνα, τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἑλλην. Ἡ Νεφέλη ἀπέθανε καὶ ὁ Ἀθάμας ἔλαβεν ἄλλην σύζυγον, τὴν Ἰνώ, ἣ ὁποία ἦτο κακὴ μητριὰ καὶ κακομετεχειρίζετο τὰ τέκνα τῆς Νεφέλης, τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἑλλην, καὶ διὰ τὰ ἐκδικηθῆ περισσότερον ἔπεισε τὰς γυναῖκας τοῦ Ὀρχομενοῦ νὰ κρύπτωσι τὸν σῆτον, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ μεγάλη δυστυχία εἰς τοὺς κατοίκους. Τότε ὁ Ἀθάμας ἐζήτησεν ἀπὸ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τοῦ κακοῦ, ἣ δὲ Πυθία δωροδοκηθεῖσα ἀπὸ τὴν Ἰνώ, ἀπήντησεν εἰς τὸν Ἀθάμαντα ὅτι διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ χώρα του ἀπὸ τὴν πείναν ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ τὰ τέκνα του εἰς τὸν Δία. Ὁ Ἀθάμας παρ' ὄλην τὴν λύπην τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ἔλαβεν ἀπόφασιν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ μαντείου. Ἀλλὰ τότε παρουσιάσθη ἡ Νεφέλη εἰς τὰ τέκνα τῆς καὶ ἀφοῦ ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ πατρὸς των, τοὺς ἔδωκεν ἓνα χρυσόμαλλον κριὸν καὶ τὰ συνεβούλευσε νὰ καθίσωσιν ἐπ' αὐτοῦ καὶ νὰ φύγωσι μακράν. Ὁ κριὸς οὗτος ἦτο πτερωτός, τὰ δὲ παιδία ἀφοῦ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτοῦ ἀνεχώρησαν κρυφίως ἐκ τοῦ

Ὁρχομενοῦ. Ὁ κριὸς ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκειτο ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, ἡ Ἑλλη ἐξαλίσθη καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου εὗρε τὸν θάνατον. Ἡ θάλασσα ἐκείνη ὠνομάσθη ἔκτοτε Ἑλλησποντος. Ὁ Φρίξος ἐξηκολούθησε τότε μόνος τὸ ταξίδιον του καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου τὸν μὲν κριὸν ἐθυσίασεν εἰς τὸν Δία, τὸ δὲ χρυσόμαλλον δέρας αὐτοῦ ἐχάρισεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Κολχίδος Αἰήτην.

Πελίας καὶ Ἰάσων.

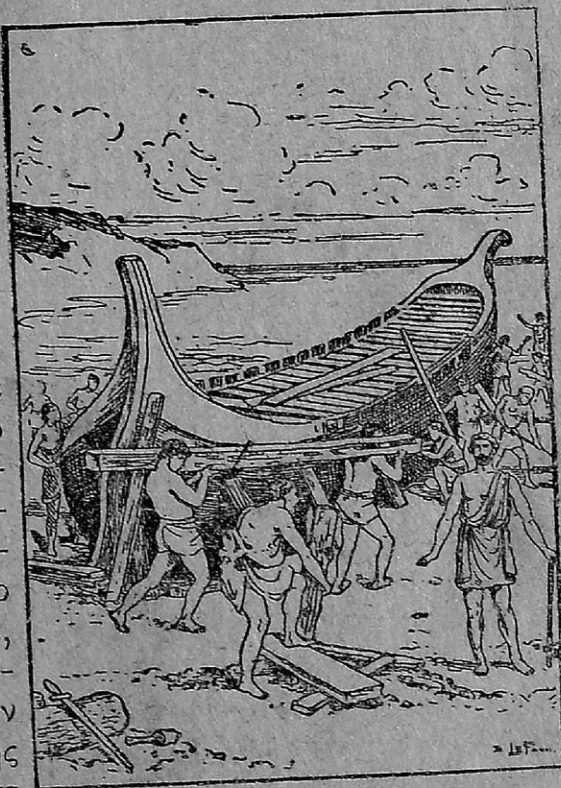
Ὁ Πελίας, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, εἶχε λάβει χρησμὸν ἀπὸ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν ὅτι ἔπρεπε νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, ὁ ὁποῖος θὰ παρουσιάζετο ἐνώπιόν του μὲ ἐν ὑπόδημα (μονοσάνδαλος). Μετὰ ἔτη, ἐνῶ μίαν ἡμέραν ὁ Πελίας ἐκάθητο εἰς τὰ ἀνάκτορά του, εἶδε τὸν ἀνεψιὸν του Ἰάσωνα νὰ εἰσέρχεται μονοσάνδαλος. Ὁ Ἰάσων ἐνῶ διήρχετο ἕνα ποταμὸν ἔχασε τὰ ὑποδήματά του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Ἰωλκὸν μὲ ἐν μόνον ὑπόδημα. Ὁ Πελίας μόλις εἶδε τὸν Ἰάσωνα μονοσάνδαλον ἐνεθυμήθη τὸν χρησμὸν τοῦ μαντείου καὶ φοβηθεὶς μήπως φονευθῆ ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του ἀπεφάσισε νὰ τὸν καταστρέψῃ. Διέταξε λοιπὸν αὐτὸν νὰ μεταβῆ εἰς Κολχίδα καὶ νὰ φέρῃ εἰς αὐτὸν τὸ χρυσόμαλλον δέρας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατεσπαράσσετο ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ δράκοντος, ὁ ὁποῖος ἐφύλαττε τὸ δέρας. Ὁ Ἰάσων

ὑπήκουσε καὶ ἀφοῦ συνεννοήθη μὲ τὸν Ἡρακλεῖ, τὸν Θησέα, τὸν Ὀρφέα καὶ ἄλλους πολλοὺς ἥρωας, ἐπέβη μετ' αὐτῶν ἐνὸς πλοίου, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Ἄργος, καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ἴωλκόν.

Πλοῦς ἀργοναυτῶν εἰς Κολχίδα.

Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ὠνομάσθη Ἀργώ, οἱ δὲ ἐπιβάντες αὐτοῦ ἀργοναῦται καὶ ἡ ἐκστρατεία ἐκεῖνη ὠνομάσθη ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία.

Ἡ Ἀργώ ἐπλεε νύκτα καὶ ἡμέραν ὑπεράνω τῶν κυμάτων, ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ Βοσπόρου ἐσταμάτησε, διότι ὑπῆρχον ἐκεῖ δύο μεγάλαι πέτραι, αἱ ὁποῖαι ἤνοιγον καὶ ἔκλειον μετὰ μεγάλης ταχύτητος. Τότε

οἱ ἀργοναῦται ἠρώτησαν τὸν μάντιν Φινέα τί νὰ πράξωσιν. Ἐκεῖνος εἶπεν εἰς τοὺς ἀργοναύτας νὰ ἀπολύ-

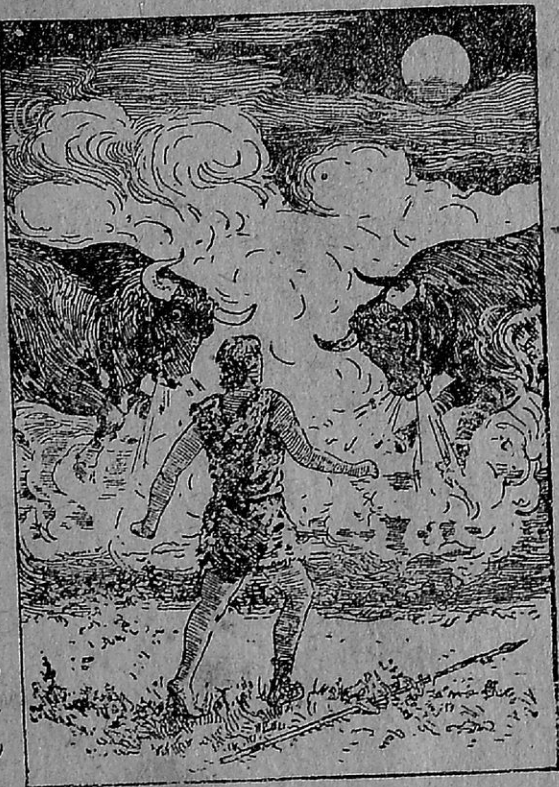
σωσι πρώτον μίαν περιστεράν καὶ ἂν αὕτη κατορθώσῃ νὰ περάσῃ τότε νὰ ἐπιχειρήσωσι καὶ οὗτοι νὰ περάσωσι μὲ τὴν Ἀργώ. Ἀπέλυσαν λοιπὸν τὴν περιστεράν, ἡ ὁποία διῆλθεν ἀβλαβῆς καὶ μόνον ἡ οὐρά της ἀπέκοπή ὀλίγον εἰς τὰ ἄκρα. Ἀτρόμητοι οἱ ἄργοναῦται τότε ἐκωπηλάτησαν μετὰ μεγάλης δυνάμεως καὶ ταχύτητος καὶ τοιουτοτρόπως ἡ Ἀργώ διῆλθε τὰς δύο πέτρας ἀφοῦ ἔπαθε μικρὰν βλάβην τῆς πρύμνης. Τέλος ἔφθασαν εἰς Κολχίδα, ὅπου ὁ Ἰάσων παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Αἰήτου καὶ ἐζήτησε τὸ δέρας.

Ἄρπαγὴ τοῦ δέρατος. Μῆδεια.

Ὁ Αἰήτης δὲν ἠρνήθη, εἶπεν ὅμως εἰς τὸν Ἰάσωνα, ὅτι τότε θὰ τοῦ δώσῃ τὸ δέρας, ἂν οὗτος κατώρθωνε νὰ ζεύξῃ τοὺς δύο χαλκόποδας ταύρους του, οἱ ὁποῖοι ἔβγαζον ἀπὸ τὸ στόμα των πῦρ καὶ νὰ σπεύρῃ ὀδόντας δράκοντος. Τὸν ὄρον τοῦτον ἐπέβαλεν εἰς τὸν Ἰάσωνα ὁ Αἰήτης, διότι ἐπίστευεν ὅτι δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ ἐκτελέσῃ αὐτόν. Ἡ Μῆδεια ὅμως, ἡ κόρη τοῦ Αἰήτου, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν μίαν μαγικὴν ἀλοιφήν μὲ τὴν ὁποίαν ἠλείφθη. Ὅταν ἐνύκτωσεν ὁ Ἰάσων ἐπῆγεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν οἱ φοβεροὶ οὗτοι ταῦροι. Ἀπὸ μακρὰν ἠκούοντο οἱ φοβεροὶ μυκηθμοὶ των καὶ τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον ἐζήρχετο ἀπὸ τοὺς ρώθωνάς των ἐφώτιζε τὰ περίξ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Μόλις εἶδον τὸν Ἰάσωνα ἔτρεξαν κατ' ἐπάνω του. Οἱ σιδηροὶ πόδες των ἔκαμνον φοβερὸν

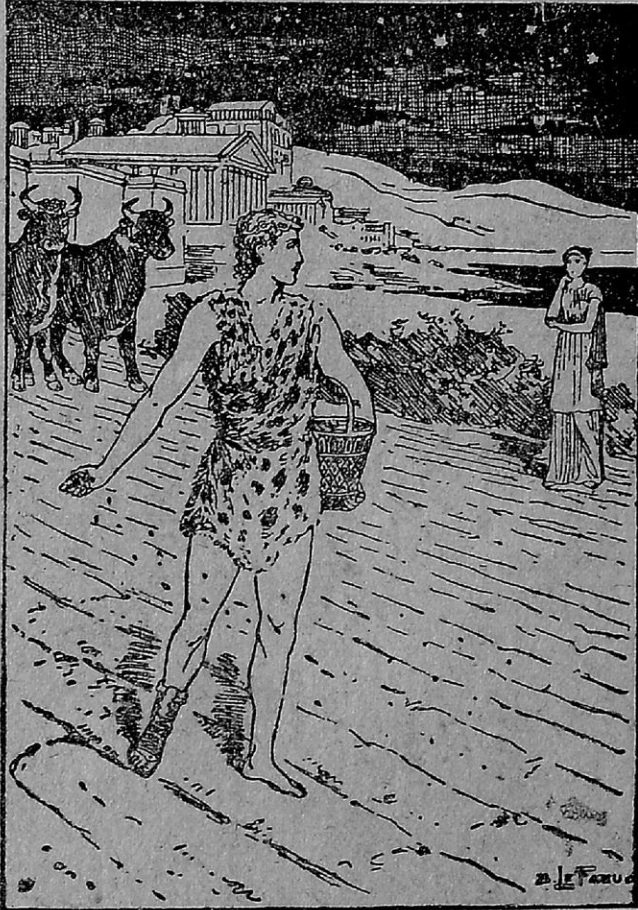
κρότον καὶ τὰ χόρτα ἐκαίοντο κατὰ τὴν διάβασίν των. Ὁ Ἰάσων ὅμως τοὺς ἀνέμενε μὲ θάρρος, ὅταν δὲ ἔφθασαν πλησίον του, ἄρπαξε τὸν ἕνα ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν οὐρανὸν, ὅπως τοῦ εἶχεν εἶπει ἡ Μήδεια, καὶ μὲ δύναμιν ὑπεράνθρωπον τοὺς ἔσυρε πρὸς τὸν ζυγὸν καὶ τοὺς ἔξευξε.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ἰάσων εἶχεν ὀργώσει τὸ τιμῆμα τῆς πεδιάδος, τὸ ὁποῖον τοῦ ὤρισεν ὁ βασιλεὺς τῆς Κολχίδος. Ἐπειτα ἔσπειρεν εἰς αὐτὸ ὀδόντας δράκοντος. Ὅταν ἡ ἐργασία αὐ-

τη ἐτελείωσεν, ὁ Ἰάσων ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ καὶ παρετήρει μὲ προσοχὴν τί θὰ συμβῆ. Δὲν παρήλθε πολλὴ ὥρα καὶ ὁ Ἰάσων βλέπει ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης νὰ ἐξέρχωνται τοῦ ἐδάφους φοβεροὶ πολεμισταί. Μετ' ὀλίγον ὀλόκληρος ὁ ἀγρὸς ἐγέμισεν ἀπὸ τὰς περικεφαλαίας τῶν ἀγρίων

τούτων στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ριφθοῦν κατὰ τοῦ Ἰάσονος. Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην ὁ Ἰάσων κατὰ συμβουλήν τῆς Μηδείας

ἀρπάζει ἓνα λίθον καὶ τὸν ρίπτει κατ' αὐτῶν. Ὁ λίθος ἐκτύπησε ἓνα ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν περικεφαλαίαν, ἄλλον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἄλλον εἰς τὸ

χέρι. Ἐκαστος ἐκ τῶν τριῶν τούτων τοὺς ὁποίους ἐκτύπησεν ὁ λίθος ἐνόμισεν ὅτι ὁ πλησίον του τὸν ἐκτύπησεν, ἔστρεψε κατ' αὐτοῦ τὸ ἀκόντιόν του

καὶ μετ' ὀλίγον ἀγρία καὶ φοβερὰ μάχη ἐγένετο
μεταξὺ των κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφονεύθησαν ὅλοι.
Τὴν πρωίαν ὁ Ἰάσων παρουσιάσθη εἰς τὸν Αἰή-

την. Τοῦ εἶπεν ὅτι ἔζευξε τοὺς βόας καὶ ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ δράκοντος, ἔζήτησε δὲ κατὰ τὴν συμφωνίαν των νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χρυσόμαλλον δέρας. Ὁ Αἰήτης ὅμως ὠργίσθη καὶ εἶπεν εἰς

τὸν Ἰάσονα ὅτι θὰ φονεύσῃ καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του ἂν δὲν φύγουν ἀμέσως. «Τίποτε δὲν θὰ ἔκαμνες μόνος σου, ἂν δὲν σὲ ὠδήγῃ ἡ θυγάτηρ μου Μήδεια μὲ τὰ μαγικά της» τοῦ εἶπεν.

Ὁ Ἰάσων ἀπηλπισμένος ἐκ τῆς ἀρονήσεως ταύτης τοῦ Αἰήτου ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ τὸ ταχύτερον

ἐκ Κολχίδος χωρὶς τὸ χρυσόμαλλον δέρας. Ἡ Μήδεια ὅμως, ἀφοῦ ἔμαθεν ὅτι ὁ πατὴρ τῆς ἠρνήθη εἰς τὸν Ἰάσονα τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἐκάλεσεν αὐτὸν καὶ τοῦ λέγει ὅτι θὰ τὸν συνδράμῃ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός της νὰ λάβῃ τὸ χρυσόμαλλον δέρας.

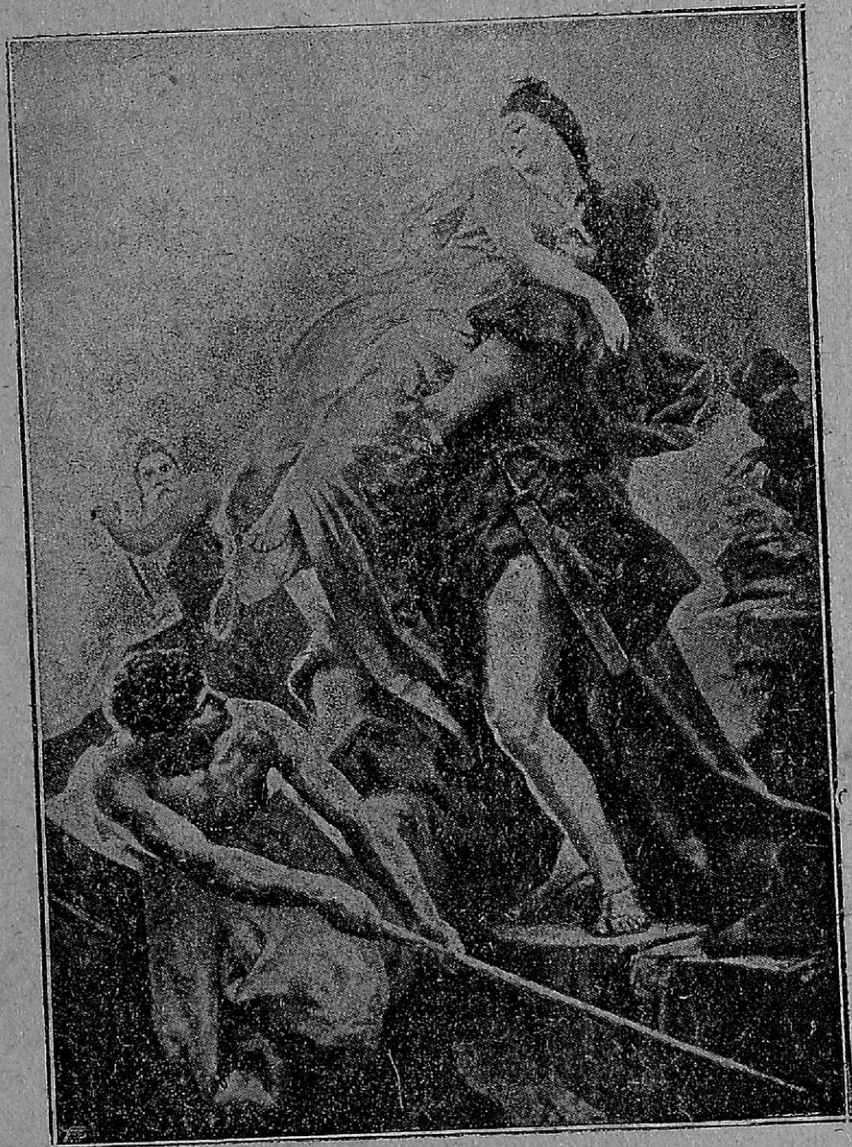
Τὴν ἄλλην νύκτα ἡ Μήδεια ὠδήγησε τὸν Ἰάσωνα εἰς τὸ δάσος τοῦ Ἄρεως, ὅπου εὐρίσκειτο τὸ χρυσόμαλλον δέρας κρεμασμένον ὑπὸ βαθυσκίου δρυῶν, τὰς ὁποίας οὐδέποτε διεπέρασεν ἀκτὶς ἡλίου. Ἀπὸ μακρὰν ὁ Ἰάσων καὶ ἡ Μήδεια διέκριναν τὸ δέρας ἀπὸ τὴν λάμψιν τὴν ὁποίαν διέχυνεν εἰς τὸ σκότος, ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασαν, ὁ δράκων, ὁ ὁποῖος τὸ ἐφύλασσε τυλιγμένος εἰς τὸν κορμὸν τῆς δρυὸς ὅπου ἐκρέματο τὸ χρυσόμαλλον δέρας, τοὺς ἠννόησε καὶ ἤρχισε νὰ ἐκτυλίσσεται ἕτοιμος νὰ ἐπιτεθῆ κατ' αὐτῶν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Μήδεια ἐπλησίασε μὲ προσοχὴν καὶ ἔρριψε μέσα εἰς τὸ στόμα τοῦ δράκοντος ἕνα φάρμακον καὶ ὁ δράκων ἀμέσως ἐκοιμήθη. Ὁ Ἰάσων τότε ἐπῆρε τὸ δέρας καὶ κατ' εὐθεΐαν ἔτρεξεν εἰς τὴν Ἀργῶ μαζὶ μὲ τὴν Μήδειαν καὶ τὸν μικρὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Ἄψυρτον καὶ ἀπέπλευσαν διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Περιπετειώδης ἐπιστροφή τῶν ἀργοναυτῶν.

Ὁ Αἰήτης κατεδίωξεν ἀμέσως τὴν Ἀργῶ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ συνελάμβανεν αὐτὴν ἂν μὴ ἡ Μήδεια δὲν ἐφρόντιζε νλ φονεύσῃ τὸν ἀδελφόν της Ἄψυρτον καὶ νὰ ρίψῃ τὰ τεμάχια τοῦ σώματός του εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Αἰήτης τότε ἤρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ τεμάχια τοῦ ἀτυχοῦς υἱοῦ καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐδόθη καιρὸς εἰς τὴν Ἀργῶ νὰ ἀπομακρυνθῆ καὶ νὰ σωθῆ. Ἀλλὰ τὸ αἷμα τοῦ Ἄψυρτου κατεδίωξε τοὺς ἀργοναύτας. Οἱ θεοὶ ὀργισθέντες

κατὰ τῆς Μηδείας διὰ τὸν φόνον τοῦ Ἀψύρτου ἔστειλαν εἰς τοὺς ἀργοναύτας πολλά βάσανα.

Τέλος κατελήφθησαν ὑπὸ σφοδρᾶς τρικυμίας μίαν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀργὼ ἐφέρετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἐκινδύνευσε νὰ βυθισθῇ. Τότε ὁ Ἀπόλλων, ὁ θεὸς τοῦ φωτός, ἐλυπήθη τοὺς ἀργοναύτας καὶ ἔρριψε φωτεινὸν βέλος εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπὸ τοῦ φωτεινοῦ ἐκείνου σημείου ἀνεφάνη μία νῆσος τὴν ὁποίαν οἱ ἀργοναῦται ὠνόμασαν Ἀνάφην. Εἰς τὴν νῆσον ταύτην κατέφυγον τότε οἱ Ἀργοναῦται καὶ ἴδρυσαν ἐπ' αὐτῆς ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὄταν δὲ ἔπαυσεν ἐντελῶς ἡ τρικυμία ἀνεχώρησαν. Μετά τινος δὲ ἀκόμη περιπλανήσεις ἔφθασαν εἰς Ἴωλκόν.

Ἡ ἀρπαγή τῆς Ἑλένης.

Ο ΤΡΩΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἀφορμὴ τοῦ πολέμου.

Τὴν παλαιὰν ἐποχὴν ἣ Ἑλλάς ἦτο χωρισμένη εἰς πολλὰ μικρὰ βασιλεία. Εἰς τὴν Σπάρτην ἐβασίλευσεν ὁ Μενέλαος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ὁ ὁποῖος εἶχε σύζυγον τὴν Ἑλένην. Ἡ Ἑλένη ἐφημίζετο εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ὠραιότητα. Ταύτην τὴν Ἑλένην ἤρπασεν ὁ υἱὸς τοῦ

βασιλέως τῆς Τροίας Πάρις ἢ Ἀλέξανδρος. Ἡ Τροία ἦτο πόλις εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐβασίλευε δὲ αὐτῆς ὁ Πρίαμος, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο εὐτυχέστατος διὰ τοὺς πολλοὺς θησαυροὺς του καὶ τὰ πολλὰ τέκνα του. Εἰς ἓκ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ὁ Πάρις, ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ Διὸς κριτῆς τῶν τριῶν θεῶν, τῆς Ἥρας, τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Αἱ τρεῖς αὗται θεαὶ ἐφιλονίκουν περὶ ὠραιότητος καὶ ὁ Ζεὺς ἔστειλεν αὐτὰς εἰς τὸν Πάριν διὰ νὰ δικάσῃ οὗτος ποία ἦτο ὠραιότερα ἐκ τῶν τριῶν. Ὁ Πάρις ἀφοῦ ἔλαβεν ὑπόσχεσιν τῆς Ἀφροδίτης, ὅτι θὰ τοῦ ἔδιδε τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα ὡς σύζυγον ἐκήρυξεν αὐτὴν ὠραιότεραν ὅλων. Ὄταν ἔμαθεν ὁ Πάρις ὅτι εἰς τὴν Σπάρτην εὐρίσκεται ἡ ὠραιότερα γυνὴ τοῦ κόσμου ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῆς Ἀφροδίτης, διὰ νὰ ἀρπάσῃ αὐτήν. Ἡ Ἀφροδίτη ἐδέχθη προθύμως νὰ βοηθήσῃ τὸν

Πάριν καὶ τοιουτοτρόπως ἐκεῖνος ἐξοπλίζει πλοῖον καὶ μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου του Αἰνείου πλέει εἰς τὴν Λακωνίαν. Ὅταν ἔφθασεν εἰς Σπάρτην, ὁ Μενέλαος ἐφιλοξένησε τὸν Πάριν εἰς τὰ ἀνάκτορά του, ἀλλ' ὁ ἀσεβὴς Πάρις εὐρῶν εὐκαιρίαν, ὅτε ἀπουσίαζεν ὁ Μενέλαος εἰς Κρήτην, ἤρπασε τὴν Ἑλένην καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Τροίαν.

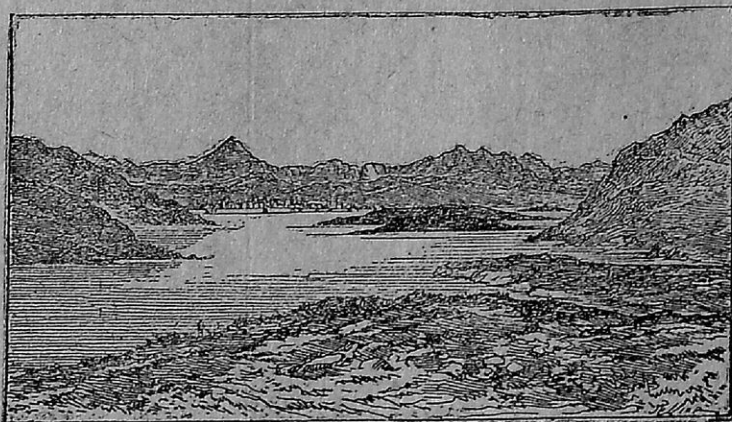
Συμμετοχὴ τῶν ἀρίστων ἡρώων Ἑλλήνων

Ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ Μενέλαος καὶ ἐπληροφορήθη τὰ συμβάντα ἐπῆγγεν ἀμέσως πρὸς τὸν ἀδελφόν του Αἰγαμέμνονα, τὸν βασιλέα τῶν Μυκηνῶν. Τοῦ ἐνήγγειλε τὴν ἀρπαγὴν τῆς ὡραίας Ἑλένης καὶ ἀποφασίζει μετ' αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν τοῦ Πάριδος. Μετὰ τοῦτο οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐζήτησαν τὴν συνδρομὴν καὶ τῶν ἄλλων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι προθύμως ἐδέχθησαν νὰ ἐκστρατεύσουν κατὰ τῆς Τροίας καὶ νὰ λάβωσιν ὀπίσω τὴν Ἑλένην καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Μενελάου.

Ἀπόπλους ἐξ Αὐλίδος. Ἴφιγένεια.

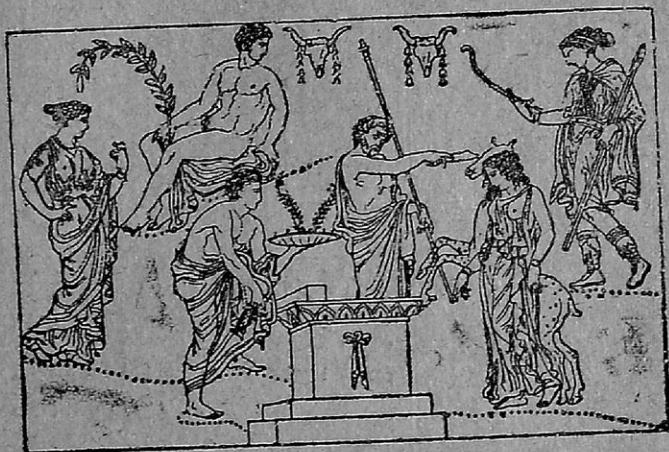
Ὅλοι οἱ βασιλεῖς ἐμαζεύθησαν μετὰ τοῦ στρατοῦ των εἰς τὴν Αὐλίδα, παραλίαν πόλιν τῆς Βοιωτίας ἀπέναντι τῆς Χαλκίδος καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὰ πλοῖα ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Τροίαν. Ὀλόκληρος ὁ στρατὸς τῶν Ἑλλήνων ἦτο 100 χιλιάδες καὶ 1200

πλοῖα, ἀρχιστράτηγος δὲ αὐτῶν ἀνεκηρύχθη ὁ Ἄγαμέμνων. Ἡ ἀναχώρησις ὅμως τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς Αὐλίδος δὲν ἦτο εὐκολος, διότι δὲν ἐφύσα καθόλου ἄνεμος κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας. Τὰ πλοῖα δὲν ἠδύναντο νὰ ἀπλώσουν τὰ πανιά των καὶ νὰ ἀποπλεύσουν. Τοῦτο ἔκαμεν ἡ θεὰ Ἄρ-

τεμις, ἡ ὁποία ἦτο ὠργισμένη κατὰ τοῦ Ἄγαμέμνονος ἐπειδὴ οὗτος ἐφόνευσε τὴν χρυσόκερων ἔλαφον. Τότε ὁ μάντις Κάλχας εἶπεν ὅτι διὰ νὰ παύσῃ ἡ ὀργὴ τῆς Ἀρτέμιδος, ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ ὁ Ἄγαμέμνων τὴν θυγατέρα του Ἰφιγένειαν. Ὁ Ἄγαμέμνων ἐλυπήθη πολὺ, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἀξίωσιν τῆς θεᾶς καὶ ἀφοῦ ἐκάλεσε τὴν θυγατέρα του ἐξ Ἄργους ἠτοιμάζετο νὰ θυσιάσῃ αὐτήν. Ὁ μάντις Κάλχας, ἀφοῦ ἐπέβαλε σιωπὴν, ἔσυρε τὴν μάχαιραν διὰ νὰ ἀποκόψῃ τὸν λαιμὸν τῆς Ἰφιγενείας. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην

ἡ Ἄρτεμις ἀνῆρπασε τὴν ὠραίαν κόρην καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς, ὅπου τὴν ἔκαμαν ἱέρειαν, ἀντ' αὐτῆς δὲ εὗρέθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔλαφος,

τὴν ὁποῖαν ἐθυσίασεν εἰς τὴν θεάν. Μετὰ τοῦτο ἔπνευσεν οὐριος ἄνεμος εἰς τὴν θάλασσαν καὶ οἱ Ἕλληνες, ἀφοῦ εἰσῆλθον εἰς τὰ πλοῖα, ἀνεχώρησαν.

Πολιορκία τῆς Τροίας.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν Τροίαν ἀπέστειλαν πρέσβεις καὶ ἐζήτησαν τὴν Ἑλένην καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Μενελάου. Τότε οἱ φρονιμώτεροι τῶν Τρώων συνεβούλευσαν νὰ ἀποδοθῇ ἡ Ἑλένη διὰ νὰ ἀποφύγῃσι τὸν πόλεμον, ἀλλ' ὁ Πάρις ἠρνήθη ἐπιμόνως. Τότε οἱ Ἕλληνες ἐπολιορκήσαν τὴν πόλιν καὶ ἔκαμαν πολλὰς ἐπιθέσεις κατ' αὐτῆς διὰ νὰ τὴν κυριεύσωσι.

Δεκαετής διάρκεια τοῦ πολέμου.

Παρ' ὄλην ὄμως τὴν γενναιότητα καὶ τὴν ὀρμὴν τὴν ὁποίαν κατέβαλον δὲν κατώρθωσαν νὰ κυριεύσωσι τὴν Τροίαν, διότι καὶ τὰ τεῖχη αὐτῆς ἦσαν ἰσχυρότατα καὶ οἱ Τρῶες ἐπολέμουν γενναίως. Ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα ἔτη διήρκεσεν ἡ πολιορκία αὕτη καὶ πολλαὶ αἱματηραὶ μάχαι ἐγένοντο μεταξύ Ἑλλήνων καὶ Τρώων ἄνευ ἀποτελέσματος.

Μῆνις τοῦ Ἀχιλλέως.

Ὁ ἀνδρεῖος Ἀχιλλεὺς ἐφιλονίκησε μὲ τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ στρατοῦ του

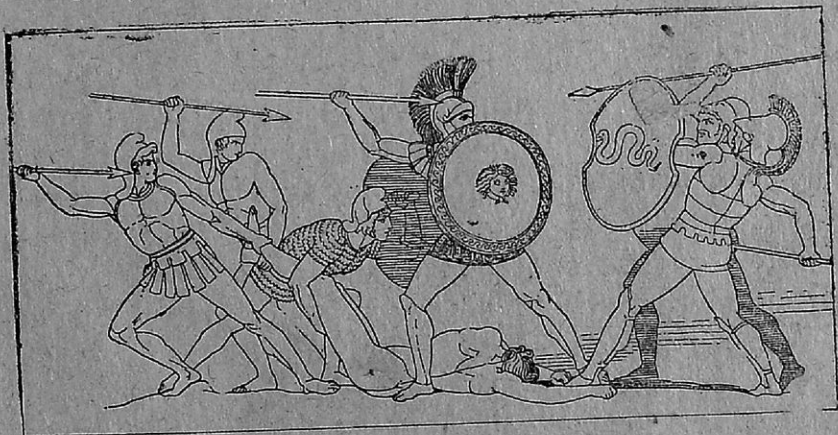

ἐκ τοῦ στρατοπέδου. Τότε οἱ Τρῶες ἐπωφελούμενοι τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀνδρειοτάτου ἥρωος τῶν Ἑλλήνων, ἐπετέθησαν κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς ἔτρε-

ψαν εἰς φυγὴν μέχρι τῆς παραλίας. Ὁ κίνδυνος τῶν Ἑλλήνων ἦτο μέγας, διότι οἱ Τρῶες, νικήσαντες αὐτούς, ἤτοιμάζοντο νὰ θέσωσι πῦρ εἰς τὰ πλοῖα τῶν καὶ νὰ καύσωσιν αὐτά, διὰ νὰ μὴ δυνηθῶσιν οἱ Ἕλληνες νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς πατρίδας των. Οἱ Ἕλληνες τότε ἀπέστειλαν πρέσβεις εἰς τὸν Ἀχιλλέα παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ ἀφήσῃ τὴν ὀργὴν του καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν των. Ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς ἤρνήθη, καὶ μόνον ὅταν τὸν παρεκάλεσεν ὁ φίλος του Πάτροκλος, ἐδέχθη νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὰ ὅπλα του διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ πολεμήσῃ ἀντὶ ἐκείνου.

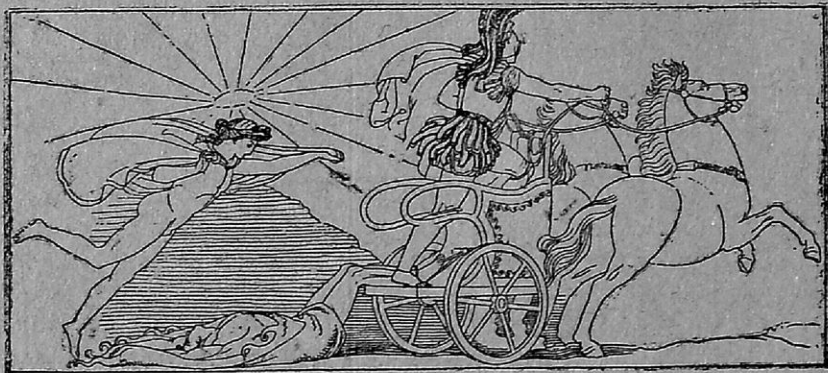
Θάνατος τοῦ Πατρόκλου.

Ὁ Πάτροκλος ἀφοῦ ἔλαβε τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως ἔτρεξεν εἰς τὴν μάχην. Οἱ Τρῶες ὅταν εἶδον

τοῦτον, ἐνόμισαν ὅτι ἦτο ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ἐνῶ ὁ Πάτροκλος καταδιώκων αὐτούς

ἐφόνευσε πολλούς ἐκ τῶν Τρώων, οἱ ὅποιοι ἔφευγον διὰ νὰ σωθῶσιν ἐντὸς τῶν τειχῶν. Ἄλλ' ὁ Ἕκτωρ, ὁ ἀνδρειότατος τῶν Τρώων, κατώρθωσε νὰ φονεύσῃ τὸν Πάτροκλον, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα παραλαβόντες οἱ Ἕλληνες μετέφερον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς εἶδε τὸ

πτῶμα τοῦ φίλου του ἔκλαυσεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν καὶ ὠρκίσθη νὰ φονεύσῃ τὸν Ἕκτορα. Καὶ ἀμέσως ὠρμησεν ὁ τρομερὸς Ἀχιλλεὺς ἐναντίον τῶν Τρώων, οἱ ὅποιοι τρομαγμένοι ἔτρεξαν νὰ καταφύγωσιν ἐντὸς τῶν τειχῶν. Ὁ Ἀχιλλεὺς καταδιώξας αὐτούς ἐφόνευσε πολλούς, ἕως ὅτου ὅλοι οἱ διασωθέντες ἐκλείσθησαν εἰς τὰ τείχη καὶ ἔμεινε μόνος ὁ Ἕκτωρ ἔξω, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεὺς. Κατόπιν ὁ Ἀχιλλεὺς ἔδεσε τὸ πτῶμα τοῦ Ἕκτορος ὀπισθεν τοῦ ἅρματός του καὶ τὸ ἔσυρεν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν ἔζησεν ἐπὶ πολὺ. Καθ' ὄν

χρόνον εύρίσκετο πλησίον τῶν τειχῶν τῆς Τροίας ὁ Πάρις ἐτόξευσεν αὐτὸν καὶ τὸν ἔρριψε νεκρὸν ἐπὶ τοῦ ἄρματος. Οἱ Ἕλληνες μετὰ φοβερὰν μάχην κατώρθωσαν νὰ λάβωσι τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ ἔκαυσαν ἔλαβον τὴν κόνιν καὶ τὴν ἔθεσαν ἐντὸς δοχείου μαζί με τὴν κόνιν τοῦ Πατρόκλου. Ἐπὶ δὲ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου ἴδρυσαν μνημεῖον πρὸς τιμὴν τῶν δύο ἡρώων.

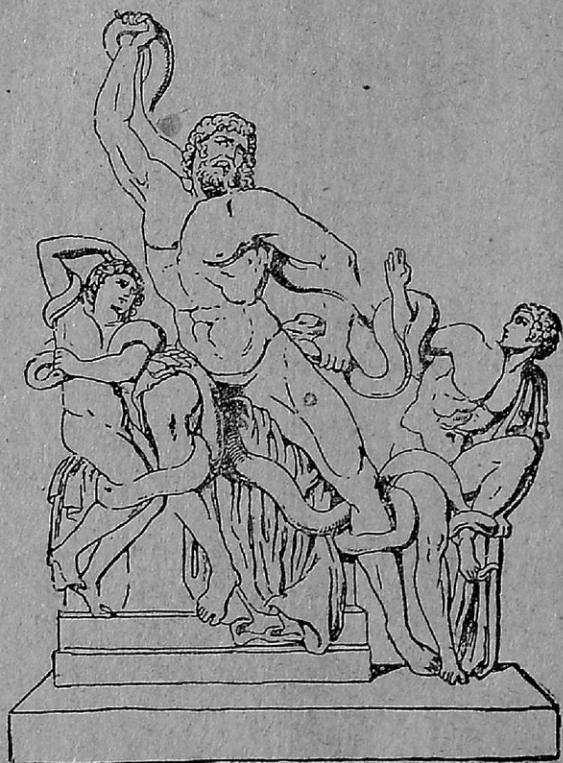
Ὁ δούρειος ἵππος.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Πατρόκλου ἡ Τροία δὲν ἦτο εύκολον νὰ κυριευθῇ. Διὰ

τοῦτο πολλοὶ Ἕλληνες ἐζήτησαν νὰ ἀναχωρήσωσιν, ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, ἀνὴρ

συνετός και γενναῖος, ἠμπόδισεν αὐτούς. Τότε ὁ πανοῦργος Ὀδυσσεὺς ἐπρότεινεν εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ κατεσκεύασαν ἓνα τεράστιον ξύλινον ἵππον,

ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη δοῦρειος ἵππος. Εἰς τὴν κοιλιάν τοῦ ἵππου τούτου ἐκρύβησαν οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. Οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἀφοῦ εἰσῆλθον εἰς τὰ πλοῖα ἀνεχώρησαν καὶ ἐκρύβησαν εἰς τὴν μικρὰν νῆσον Τένεδον, ἣ ὁποία ἦτο πλησίον τῆς Τροίας.

Οἱ Τρῶες ὅτε εἶδον τὴν ἀναχώρησιν τῶν Ἑλλήνων ἐχάρησαν πολὺ, ἠτοιμάσθησαν δὲ νὰ μεταφέρωσι τὸν ξύλινον ἵππον ἐντὸς τῆς πόλεως, ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες εἶχον γράψει ἐπ' αὐτοῦ ὅτι τὸν ἀφίερωσαν εἰς τὴν θεάν Ἀθηνᾶν, διὰ νὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς ἀσφαλῶς εἰς τὰς πατρίδας των. Ὁ Λαοκόων ὅμως ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἠμπόδιζε τοὺς Τρῶας, λέγων ἕτι ἐντὸς τοῦ ἵππου κρύπτονται

Ἕλληνες. Ἄλλὰ τὴν στιγμήν ὅπου ἔλεγε ταῦτα δύο ὄφεις ἐξελθόντες τῆς θαλάσσης κατέφαγον αὐτὸν καὶ τοὺς υἱούς του.

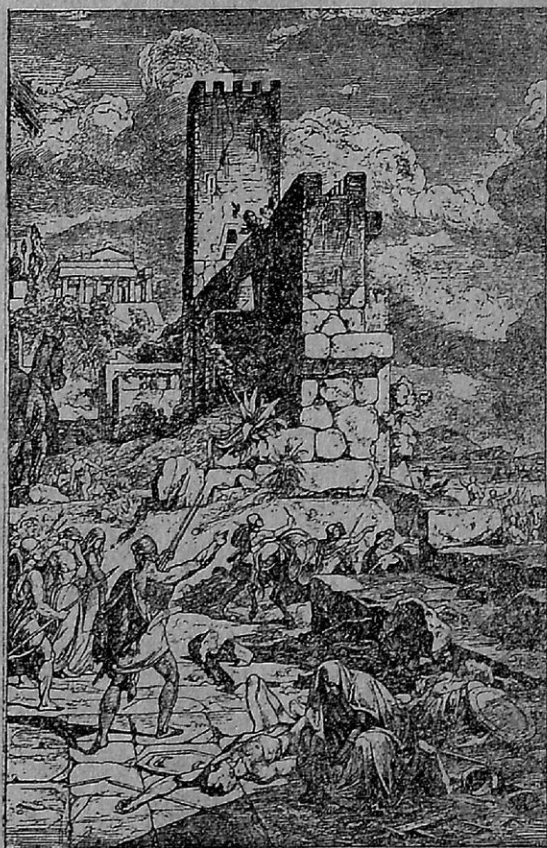
Καταστροφή τῆς Τροίας.

Τότε οἱ Τρῶες φοβηθέντες τὴν Ἀθηναῖν μετέφερον τὸν ἵππον ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ ἐπεδόθησαν εἰς διασκεδάσεις καὶ χοροὺς διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν των ἐκ τοῦ μακροῦ πολέμου. Τὴν νύκτα ὅμως, ἐνῶ οἱ Τρῶες ἐκοιμῶντο ἡσυχοί, οἱ Ἕλληνες ἐξῆλθον τοῦ ἵππου καὶ διὰ πυρᾶς, τὴν ὁποίαν ἤναψαν, ἔκαμαν σημεῖον εἰς τοὺς ἐν Τενέδῳ εὐρισκομένους. Οὗτοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Τροίαν καὶ ἀφοῦ ἐξῆλθον τῶν πλοίων, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν, ἐπέπεσον κατὰ τῶν κοιμωμένων Τρῶων καὶ κατέσφαξαν αὐτούς. Μόνον ὁ Αἰνεΐας ἐσώθη ὁ ὁποῖος, φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν γηραιὸν πατέρα του ἔφυγε διὰ πλοίου μακρὰν τῆς Τροίας. Τοιουτοτρόπως ἡ Τροία ἐκυριεύθη καὶ κατεστράφη, ἡ δὲ Ἑλένη ἀπεδόθη καὶ πάλιν εἰς τὸν Μενέλαον.

Ἐπιστροφή τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ Ἕλληνες ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Τροίας νικηταὶ καὶ κατάφορτοι ὑπὸ λαφύρων. Ἄλλ' οἱ θεοὶ ὀργισθέντες κατ' αὐτῶν, διότι ἔκαυσαν καὶ αὐτοὺς τοὺς ναοὺς των ἐν Τροίᾳ, ἀπέστειλαν εἰς αὐτοὺς πολλὰς συμφοράς. Ὁ Ἀγαμέμνων μόνος ἔφθασεν εἰς Μυκῆνας ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ

τῆς συζύγου του Κλυταιμνήστρας. Ὁ Μενέλαος περιπλανήθη ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὰς θαλάσσας καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας ἔφθασεν εἰς Σπάρτην,

ὅπου ἔζησε μετὰ τῆς Ἑλένης μέχρι βαθυτάτου γήρατος. Ἐξ ὅλων ὅμως τὰς περισσοτέρας ταιπωρίας ὑπέστη ὁ Ὀδυσσεὺς περιπλανηθεὶς ἐπὶ δέκα ἔτη εἰς χώρας ξένας.

ΠΕΡ ΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ

Ὀδυσσεὺς καὶ Κίκονες.

Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Τροίας μετὰ τὰ πλοῖά του ἔφθασε κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν πόλιν Ἴσμαρον ὅπου κατῴκουν οἱ Κίκονες, λαὸς ἄγριος καὶ ἀπολίτιστος. Ἀφοῦ ἐνίκησεν αὐτοὺς καὶ ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν τὼν ἀπέπλευσεν ἀπὸ ἐκεῖ μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ταχέως θὰ ἔφθανεν εἰς τὴν Ἰθάκην.

Ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν χώραν τῶν Λωτοφάγων.

Ἀλλὰ μεγάλη τρικυμία καὶ κύματα μεγάλα παρέσφωραν τὰ πλοῖά του μακρὰν τῶν ἐλληνικῶν θαλασσῶν εἰς τὴν γῆν τῶν Λωτοφάγων. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἔτρωγον τοὺς λωτούς, καρποὺς γλυκυτάτους, ἐκ τῶν ὁποίων ἔφαγον καὶ τινες σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεύως καὶ ἐλησμόνησαν τὴν πατρίδα των, ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι διὰ τῆς βίας.

Ὀδυσσεὺς καὶ Κύκλωπες.

Ἐκ τῆς χώρας τῶν Λωτοφάγων ἔφθασαν εἰς τὴν νῆσον τῶν Κυκλώπων, ἀνθρώπων ἀγρίων καὶ ἀνόμων, οἱ ὅποιοι οὔτε θεοὺς ἐφοβοῦντο οὔτε ἀνθρώπους ἐσέβοντο. Οἱ Κύκλωπες δὲν ἐκαλλιέργουν τὴν γῆν, διότι ὅλα ἐκεῖ ἐβλάστανον μόνα των. Εἶχον δὲ οἱ

Κύκλωπες ποίμνια αἰγῶν καὶ προβάτων καὶ ἕκαστος ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ δὲν τὸν ἔμελλε διὰ τοὺς ἄλλους. Ἦσαν ἄνθρωποι μεγάλοι καὶ μονόφθαλμοι, κατώκουν ἐντὸς σπηλαίων, εἰς τὰ ὁποῖα ἔμενον καὶ τὰ πρόβατά των.

“Ὅταν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐφθασεν εἰς τὴν χώραν τῶν Κυκλώπων καὶ ἀπεβιβάσθη μετὰ τῶν συντρόφων του εἰς τὴν παραλίαν εἶδε μέγα σπήλαιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἰσῆλθε μετὰ τῶν συντρόφων του. Εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο κατώκει ὁ Πολύφημος, Κύκλωψ ἔχων τεράστιον ἀνάστημα καὶ ἕνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ὁ Πολύφημος οὗτος ἦτο υἱὸς τοῦ θεοῦ Ποσειδῶνος. Τὴν ἐσπέραν ἐφθασεν ὁ Πολύφημος ὀδηγῶν τὸ ποίμνιόν του. “Ὅταν ὅλα του τὰ πρόβατα εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ὁ Πολύφημος ἔκλεισε τὸ στόμιον αὐτοῦ μὲ ἕνα τεράστιον βράχον, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ μετακινήσῃσι τεσσαράκοντα ἵπποι. “Ὅτε δὲ κατόπιν ὁ Πολύφημος ἤναψε πῦρ καὶ διέκρινε τὸν Ὀδυσσεά καὶ τοὺς συντρόφους του διὰ φωνῆς τρομερῆς ἠρώτησε ποῖοι εἶνε καὶ πῶς εὐρέθησαν ἐκεῖ. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπήντησε τότε ὅτι εἶνε Ἕλληνες καὶ ἦσαν ὄντο ἐκ τῆς Τροίας τὴν ὁποίαν κατέστρεψαν καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ. Ἄλλ’ ὁ Πολύφημος ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἤρπασε τέσσαρας ἐκ τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσεῶς τοὺς ὁποῖους κατέφαγε καὶ ἀκολούθως ἐκοιμήθη. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ κατὰ τὸν ὕπνον διὰ τοῦ ξίφους τὸν ἄγριον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ἀλλ’ ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ

ἀποκυλίση τὸν τεράστιον βράχον ἐκ τοῦ στομίου τοῦ σπηλαίου. Τὴν πρωΐαν ὁ Πολύφημος ἐξήγαγε τὰ πρόβατά του εἰς τὴν βοσκὴν, ὅταν δὲ ἐπέστρεψε

τὴν ἑσπέραν ἤρπασε καὶ πάλιν δύο ἐκ τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ τοὺς κατέφαγεν. Ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ ὁποῖος ἐφημίζετο ὡς πανοῦργος, ἐπλησίασε τότε τὸν Πολύφημον καὶ προσέφερε πρὸς αὐτὸν μέγαλο ποτήριον γεμᾶτον παλαιοῦ οἴνου τὸν ὁποῖον ὁ Κύκλωψ ἔπιε μετὰ πολλῆς εὐχαρίστεως. «Πῶς ὀνομάζεσαι»; λέγει ὁ Κύκλωψ τοῦ Ὀδυσσεῶς. Κανεῖς εἶναι τὸ ὄνομά μου ἀπήντησεν ὁ Ὀδυσσεύς. «Σὲ τὸν Κανένα θὰ φάγω τελευταῖον» εἶπεν ὁ Κύκλωψ. Δός μου τώρα καὶ ἄλλο ποτήριον ἀπὸ τὸν ὠραῖον αὐτὸν οἶνον. Ἀφοῦ δὲ ἔπιεν ἀρκετὸν ἐξαλίσθη πολὺ καὶ ἐκοιμήθη. Ὁ Ὀδυσσεύς τότε ἀφοῦ ἔλαβε τεμάχιον ξύλου τὸ ἐπύρωσε καὶ τὸ ἐβύθισε μὲ δύναμιν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Κύκλωπος ἕως ὅτου τὸν ἐτύφλωσεν. Ὁ Κύκλωψ ἐξέβαλε

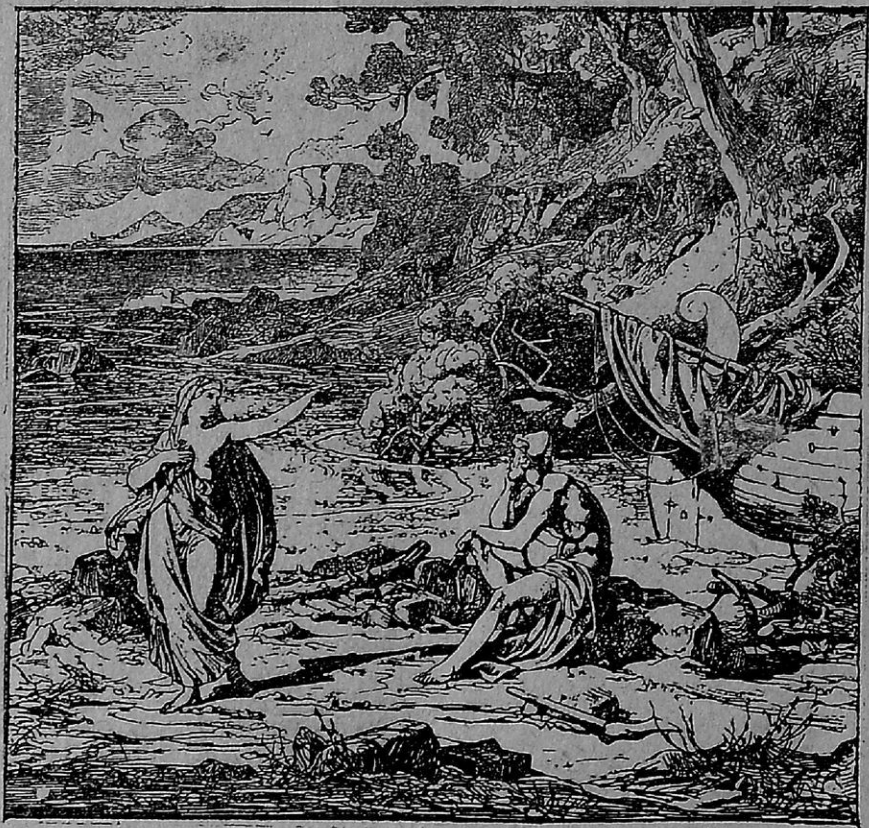

Σκύλλα καὶ χάρυβδις.

Φ, Φωτοπούλου, Ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος 4

ἔβλαπτον τοὺς πλέοντας. Ἡ σκύλλα εἶχεν ἕξ κεφαλὰς καὶ δι' αὐτῶν ἤρπαζε τοὺς ἀνθρώπους, ἡ δὲ χάρυβδις ἐρρόφα τρεῖς φορές τῆς ἡμέρας τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καὶ τρεῖς φορές ἐξέρνα αὐτό. Ὁ Ὀδυσσεὺς διῆλθε τὸν κίνδυνον τοῦτον ἀφοῦ ἔχασεν ἕξ ἐκ τῶν ἀνδρειοτάτων συντρόφων του τοὺς ὁποίους ἤρπασεν ἡ σκύλλα.

Ὀδυσσεὺς καὶ Καλυψώ

τότε ἀγρίας κραυγὰς ζητῶν βοήθειαν. Οἱ ἄλλοι Κύκλωπες ἔτρεξαν ἔξω τοῦ σπηλαίου καὶ τὸν ἠρώτησαν τί ἔπαθεν, ἐκεῖνος δὲ ἀπήντησεν ὅτι τὸν ἐτύφλωσεν ὁ Κανεῖς. «Ἄφοῦ λοιπὸν δὲν σὲ ἐτύφλωσε κανεῖς, ἀπήντησαν ἐκεῖνοι, θὰ ἔχασες φαίνεται τὸν νοῦν σου διὰ τὰ φωνάζεις τοιαύτην ὥραν. Ἄς σὲ θεραπεύσῃ ὁ πατήρ σου ὁ Ποσειδῶν». Καὶ ἄφοῦ εἶπον ταῦτα ἀνεχώρησαν. Τὴν πρωΐαν ὁ Πολύφημος ἀφῆρσε τὸν λίθον τοῦ σπηλαίου του καὶ καθίσας ἐκεῖ ἐφηλάφει εἰς τὴν ράχιν τὰ ἐξερχόμενα πρόβατά του.

Ἄλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς κάτωθεν τῆς κοιλίας ἐκάστου ἐκ τῶν τεραστίων προβάτων τοῦ Πολυφήμου εἶχε δέσει ἀνὰ ἓνα ἐκ τῶν συντρόφων του, αὐτὸς δὲ ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὴν κοιλίαν ἑνὸς μεγάλου κριοῦ καὶ τοιουτοτρόπως ἐξηπάτησε τὸν Κύκλωπα καὶ ἐξῆλθε σῶος καὶ αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του. Ἀμέσως δὲ ἐπέβησαν τοῦ πλοίου καὶ ἀνεχώρησαν. Ἐνῶ δὲ ἀπεμακρύνετο τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ξηρᾶς ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ βροντώδη φωνὴν ἐφώνησε πρὸς τὸν Πολύφημον τὰ ἐξῆς· «Πολύφημε, εἰάν σὲ ἐρώτησουν, ποῖος σὲ ἐτύφλωσε, νὰ εἶπῃς ὁ Ὀδυσσεὺς, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, ὁ υἱὸς τοῦ Λαέρτου, ὁ πορθητῆς τῆς Τροίας». Ὁ Κύκλωψ ὅταν ἤκουσε τοῦτο ἤρπασε τεράστιον λίθον καὶ τὸν ἔριψε κατὰ τοῦ πλοίου, ἀλλ' ἀπέτυχεν, ἀφοῦ δὲ ἐγονάτισε, παρεκάλεσε τὸν πατέρα του Ποσειδῶνα νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ὀδυσσεῆα καὶ τοὺς συντρόφους του.

Σειρήνες.

Ἄφοῦ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς νήσου Αἰαίας διῆλθον ἐκ τῆς νήσου τῶν Σειρήνων, τῶν ὁποίων τὰ γλυκύτατα ἄσματα παρέσυρον τοὺς

ταξιδεύοντας καὶ κατέστρεφον αὐτοὺς. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἔφραξε τὰ ὦτα τῶν συντρόφων του διὰ κηροῦ, παρήγγειλε δὲ εἰς τοὺς συντρόφους του καὶ τὸν ἔδεσαν εἰς τὸν ἰστὸν τοῦ πλοίου.

Σκύλλα καὶ χάρυβδις.

Τοιοιτοτρόπως ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ οἱ σύντροφοί του διῆλθον σῶοι τὰς Σειρήνας καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν σκύλλαν καὶ τὴν χάρυβδιν, δύο τέρατα τὰ ὁποῖα